ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

ELIŠKA BULÍŘOVÁ:

POHÁDKA.

Jsem v trávě chudobka — a ty jsi král.
Sen tvrdý kdesi usnul žal,
a hvězd že v nebi bylo málo,
kdo věří, že vše jen se zdálo?

Na bujném oři jezdec znavený
na měkký koberec dlíž bez ceny,
že bujným letem cítil znavu,
svou královskou položil hlavu.

A chudobec svět nebem být se zdál,
na její hrudi spočinul teď král!
A netušila, že jen mane
a v snu ji tiskl na své skráně . . .

A když jí dotekl se jeho ret,
že celý jejím je, blouznila, svět,
a cítila, že láskou plane
a ze snu šeptala: "Můj pane!"

Král procitl — oi jeho zařehtal —
a rozkaz dán, a hned se jelo dál:
Král mladistvý do boje k slávě,
a chudobka uvadla v trávě . . .

PŘÍSPĚVKY PRO VÁLKOU POSTIŽENÉ KRAJANY.

Celkem odevzdáno Č.N.S. $192.26
Pan Jan Daniel, Burlington, Colorado 2.00
Paní Karolina Havlíčková, Bluff City, Kan. 50
Minule oznámeno 2.50

Celkem na nově $5.00

REGISTRACE ŽEN.

Na den 12. září byla ustanovena registrace žen za účelem vlasteneckým a ku prospěchu nás žen všech a zvláště české ženy by měly bráti podílu v této akci. Toto se netýče k vůli nějakému volebnímu zájmu, nýbrž aby Spojené Státy zvěděly, jak mnoho máme žen, které jsou hotovy obětovati pro svobodu této země, když muži jdou klásti své životy na oltář vlasti a jaká místa jsou hotovy za muže zastávati. Při této registraci bude požadováno od žen uvésti své jméno, stáří a jakou práci by byla ochotna zastávati v případu potřeby po dobu války. Jedno věc hleďme sobě, milé krajanky, uvědomiti, že žádný státník neví, jak brzo válka ukončí, a proto jest nutno, bychom byly náležitě připraveny, až bude na nás zavoláno konati práce takové, jakých jsme schopny.

Registrace žen bude se konati po celých Spojených Státech a není určeno — má se, jak jsem shora uvedla zjistiti, jak vlastenecké jsou naše ženy americké. Nemyslím, že bude ženy, které záměrně zůstane doma v den registrace. Ženy české neregistrované mohly by býti považovány za příslušnice vlády rakouské a toho zajisté žádná z krajanek sobě nepřeje. Následující krajanky se nabídly pracovati a sice pí. Růžena Líbalová v první wardě, Růžena Růžičková a pí. Antonie Vitánovšová v druhé wardě, pí. Anežka Suchá a pí. Anežka Charvátová v jižní části Omahy, a více jich bude ještě požádáno, by brady podílu v této práci, tak aby i ženy české dokázaly svoji loyalitu k této zemi. Ženy neb dívky, jež by chtěly přispěti v tomto hnutí, laskavě se mohou přihlásiti u Mil. Burešové, 1623 Center ul. a to co možno nejdříve, neboť času ku práci jest na krátko.

Informace bližší může kterákoli nyní, a jména těch, jež se ještě o volí pracovati, podáme v tomto listě jakmile je obdržíme. Opakuje se ale ještě jednou, že záleží na tobě, vůli žen, jak při registraci, tak též při konání této vlastenecké práce, o níž jsou ženy požadovány, ať již v oboru jakémkoliv.

Vojenský výbor v Omaze pokračuje ve své činnosti, odvedeno přes sto "sweatrů", opletených výborem pletacím, a šiciím odborem odvedeno. Kdo kouří potřeb pro nemocnice. V jaře v příštím čísle tohoto listu čtenářky naše seznámí, žádá Červený Kříž u příspění ve 20 žen ku zhotovení dvanáct tisíc dvě stě dohromady — sweatrů, kuklí, nánavek, šálů a "wristlets" (nátepníček pro vojsko americké ve Francii. A to mají ženy upléstí v osmi týdnech, neb ještě dříve, tak aby vojsko potrpělo zimou. Každá žena, která si jen trochu schopna pleteni, jest žádána, by v této práci pomáhala. Vlnu zaopatří Červený kříž bezplatně těm, jež se uvolí pracovat.

* * *

Ladimir Bartoš píše svým rodičům z Londýna: Londýn, Anglie, 18. srpna 1917. — Milí rodiče a ostatní doma, dnes už jsem v Londýně. Vím, že Vám to dělalo starosti, jak se sem dostanu, a proto nechám všeho a píšu, byste byli o mne bez starostí. Dne 29. července jsme vyjeli z New Yorku a dnes, 18. srpna, jsme přijeli do Liverpool, Anglie, v 8 hodin ráno a pak jsme jeli po vlaku do Londýna, kam jsme přijeli ve 1 hodiny odpoledne a jsme ubytováni prozatím v jednom z nejlepších hotelů. — Na lodi jsme se měli dobře a já ani jsem za celou cestu nezastonal; měli jsme dobrou stravu a též pěkné a čisté postele, jak se říká "A number 1." — A to bylo vše, co jsme dělali — jedli a spali a při tom jsem vzpomínal na Vás doma a hochy a holky v Omaze. Za ten čas, co jsem z domova, viděl jsem už toho tolik, tak že až se někdy vrátím, budu Vám vše vyprávět, to si musíte sednout hezky kolem stolu a poslouchat a já budu mít slovo, a že Vás to bude zajímat, za to Vám ručím. To pak musíte pozvat na besedu také naše sousedy. — Zde v Anglii je hodně vojska a je to zde znát, že je válka, neboť zde dělají mužskou práci hodně ženské, jako: kondukterky, na nádraží, v salonech a všude jinde. Když jsme přijeli, bylo na nádraží hodně vojínů francouzských a anglických, z nichž každý nám chtěl potřást rukou, ale na všecky se nedostalo, neboť by to bylo trvalo moc dlouho. Zde v celém Anglicku se musí šetřit na jídle, v restauraci žádný nedostane více, než za 30 centů na jedno posezení. No, nevím, jak toho mého dopisu hodně přeskrtají, neb se nemůže všecko psáti, co by člověk chtěl; píšu ale česky a možná, když tomu nebudou rozumět, že to projde, ale skrze censuru to půjde. Pro dnešek je toho dost a jak toto psaní dostanete, tak hned odepište. To víte, že už se nemohu dočkat, bych zvěděl, jak je vše doma. Pozdravujte Sokolky a Sokoly — jak naše, tak od Tyršе a nechte mně vědět, zda-li už se spojili, — "Ve spojení je síla!" a Sokolové na vojně dělají dobré pokroky, neboť náš každý ten výcvik už v sobě. Až se zde dročet okoukám, hned zase psát. Pozdravuje Vás — Váš syn,

Ladimír.

Ctěný příteli! Přijměte vřelý dík za laskavé dodání nám dopisu od Vašeho milovaného syna. Věru, že bude zajímati všechny naše čtenáře, neboť vím, že s dychtivostí všichni sledujeme naše chrabré hochy, kteří za nás bojují. Přejeme všem vítězství a šťastný návrat. S pozdravem.

Pořadatelka.

* * *

Jan Daniel, Burlington, Colo., 27. srpna 1917. Ctěná pořadatelka "Ženské Hlídky"! Přiloženě zasílám předplatné na náš milý "Pokrok" a "Venkov" a malý příspěvek do dopisovatelstvu a zároveň dopis do "Ženské Hlídky". Milé družky, po delším čase se musím zase mezi vás podívat. Tak se mně zdá, že nějak ta vaše "Hlídka" je teď až moc zaneprázdňovaná a přece teď v takové polnuté době, jaká nám nyní nastala, by měla každá žena, neb matka se více zajímat o svět. Dle mého náhledu by měla každá matka být hrdá nad svým synem, který si Stryc Sam vybere, neboť takový musí být úplně zdravý a bez vady tělesné i duševné. Ovšem, že mnohý v boji padne a více se ne vrátí, ale to vědomí, že Spoj. Státy se odhodlaly jít v boj za věc spravedlivou — za svobodu utlačovaných malých národů, by měla zahřívat srdce každé matky a vůbec každého občana Spojených Států. Proto volám k vám, vy české matky, které se budete muset loučit se svými syny, vyjasněte svá čela a hleďte se loučit s milými svými syny s pravou obětavou hrdinskou láskou a tím u snadníte svým milým mnohé trudné chvíle. Neboť to vědomí, že budou bojovat za věc spravedlivou, z nich udělá hrdiny a to nechť vám je útěchou. Ostatně, čím dále tím více se budou lidé ve válce šetřit, tak že se bude bojovat více stroji — to jest technicky, tak že už tolik lidu ve válce nepadne, neboť se bude s nimi šetřit a tím nebezpečí života bude čím dále menší a o naše armády bude vždy postaráno, aby neměly v ničem nedostatku. Země naše je dosti bohatá a celý svět utlačovaný na nás hledí, tak jako na nejjasnější hnězdu svobody a doufám, že naše vláda pomůže urovnat světové záležitosti tak, by byl mír mezi národy na dlouhou dobu. Slýchával jsem dost často mezi lidem už hned před 40 léty, že trůny pominou a že budou všude ve světě vládnout jen republiky na základě demokratickém — to jest na jedné polokouli hlavní slovanská, a na druhé anglo-saská. Anglo-saský národ, který se teprve utváří, je míněn americký a slovanský je míněn ruský. Jak je známo, americký národ je zobrazen v podobě velké hlavy na slabém těle, kdežto ruský národ zase je zobrazen v podobě silného těla s malou hlavou. To jest, že americký národ je na vysokém stupni vzdělání, ale pěstuje jen hlavu a při tom zanedbává tělo, a ruský národ zase na opak následkem poroby je dosud v hlavě slabý. Jak jest známo dle sokolské výchovy, že jen ve zdravém těle může zdravý duchovní cítit duševní život se vyvíjet — tedy sebe ovládat a být v mezích zákona ovládán zákony, které si sám národ ze své vůle utvoří. Tedy na základě výchovy, jak tělesně, tak duševní, musí být rovnováha, jak u jednotlivců, tak i u celých národů; tedy dobrovolná zkáznělost a z té výchovy se může teprve vyvíjet svobodný národ. Neboť pravé svobody nemůže žádný národ žádnému dát, musí každý od jednotlivce až do celku být svobodný, čili vychován tak, by mohl ovládat sama sebe. Převraty se nikde a nikdy neděly na komando. Jenom pozvolnou soumořnou výchovou může přijít lidstvo k pravé blahodárné svobodě. To vidíme v dávné minulosti mezi všemi národem, že vždy hlavní základy musí pocházet z lidu. Bibličky Mojžíš byl už starý muž, když začal vychovávat svůj národ a dle bible sám se nedočkal ovoce svojí práce — to jest jeho lid si nedovedl osvojit jeho 10 přikázání, čili komando a křesťanství přijalo je ho přikázání a je vidět, jak se ho přidržují, anebo je zachovávají. A jaká jsou to přikázání? Hned v prvním, co patří pro lid, to jest ve čtvrtém, tedy co základ všeho ostatního zní: "Cti otce svého i matku své, bys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi!" Což vidíme, mezi lidem dušaři dobrá se málo na čest může, neb otce co dny dá, a podle toho též i ve národní a obecní a rodinné poměry v celém světě jsou, nepoctivost v rodině vychovává nezásadní příští potomstvo, z toho povstává nedůvěra a klam a mamo na jedné straně a rozbazovaní zase na druhé. Majetek nepoctivě nabytý není žádným požehnáním pro potomstvo, proto že nemá žádné ceny, jak pro jednotlivce, tak pro celé národy. To vidíme teď zřejmě v této světové válce. Příkladně Bismarckova politika byla nespravedlivá a teď za to trpí miliony nevinných lidí jen proto, že druhé země nevystihly dříve jejich záměr a státníci kovali na úkor nynějšího pokolení. Tak jako z malých počátků velké zlo povstává, tak též i dobro povstává z malých počátků a proto každý rozumný člověk musí uznat, že naše vláda nemohla dále se nechat klamat a musí se vší silou a se vším umem a důvtipem zakročit, by uhájila to nejpevnější — to jest svobodu a čest našeho národa. A na nás jednotlivcích jest, bychom byli všeci do jednoho dle schopností nápomocní. Proto volám: Vy šťastné dráhě matky, které vám bylo dopřáno vychovat žlyavé syny, kteří jsou vyvoleni, by hájili čest a svobodu za kterou už tolik šlechetné krve vyteklo, hoďte nad nimi hrdý, neboť ti, kteří se ve zdraví vrátí, budou mužové otužilí, jak tělesně, tak duševně — to jest mužové cele. S přátelským pozdravem tentokrát dopis svůj končím.

Ctěný příteli! Těší nás velice, že jste zase zavítal do krouzku do pisovatelek a zároveň s potěchou pro naše zarmoucené uvatinky. Doufám, že budete zase v tomto směru pokračovati, neboť naše ženy, jak se zdá, v tomto válečném tažení ztrácí zájem i ku dopisování. Snad později se zase vzchopí a budou pokračovati, neboť i ti jejich miláčkové rádi od nich čtou v tomto časopise dopisy. S díky za dopis i příspěvek, jakož i předplatné vzdává vám,

Pořadatelka.

* * *

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota, 23. srpna 1917. — Ctěná paní pořadatelko! Když vidím, že ta naše "Ženská Hlídka" je málo dopisovatelkami navštěvována, tak si myslím, že bych jako také měla nějaký ten dopis napsat, ač jsem si jista, že je mnoho jiných žen, jež umějí tím pérem lépe vládnouti, nežli já. Tudíž by neměly tolik odkládati a nějaký dopis napsat. Nám, ženám na farmách, zbývá málo času, neb jest práce všelijaké a to mnohdy dosti práce namáhavé, ale rády ji vykonáváme, neboť nikdo nemůže více pracovati, než co jeho tělesná soustava může zastati. Ostatně práce na farmách má své dobré stránky a právě tak jest tomu někdy zase opačně, neboť o nějaký ten nezdar není nouze. Farmaříme zde v Minnesotě na šestý rok a již po třikráte jsme byli navštíveni krupobitím, což zajisté není nic příjemného; kolikráte jsme o tom rokovali, že bychom na tom byli lépe, kdybychom měli farmu jen menší a mohli z celé klidit; ale to odvodňování nás od toho zdržuje, neboť stoka pohříže nás je už udělaná a zbývá jen pokládat potrubí, což vezme delší čas, neb ty uhlaď jednání, kteří tu práci většinou vykonávají, seberou na vojnu. Ta ké jich zde několik odvedli, ale na tak veliký počet mladých mužů, není jich mnoho; někteří žádal za osvobození, aby byl vojny spro štěn. To by ale neměli dělat, neb jest chrabrých mužů zapotřebí, jezto ta furie německá nezná smilování. Sousedovi hoši, ovšem Němci, říkají našemu chlapci, počkejte Bohemians, až Němci budou hotovi tam s těma za mořem tak přijdou sem vás porubat. Němci jsou chlapíci, ty nikdo nepřemůže. A proto uhlaď mužů by měli jíti bez nucení na vojnu a nemusí ještě hledět z toho dostat ven, když je odvedou. Čest patří takovým rodičům i jejich synům, kteří šli dobrovolně — z takových lidí dýše vlastenectví a já myslím, že bude málo zrádců z české větve zde v Americe, neboť jest jich málo, kteří by nepřáli si míti Čecha Slováky osvobozeny, aneb že by byli špatní vlastenci této nové vlasti americké. Doba je nyní velice vážná a každý by měl dbáti přispěti svojí lepšinou, aby byla naděje na šťastné vítězství. Prezident Wilson může býti sebe na jistější a muzem prozíravým, když nebude při něm státi vlastenecké lidstvo, co by svedl? Snad bych svoji debatu mohla ponechati někomu mouřegšímu než sama jsem, ale mně ta vojna leží na srdci; mé přání je, aby vstoupení Ameriky do války přineslo vítězství nejen pro novou vlast, ale též starým krajům, aby všem se vrátilo, co jim bylo odejmuto. Také jest mé přání, aby se české mu lidu vrátila ta sláva, kterou za dřívější doby požívali. Mile to lichotí, když o tom ete člověk jak český kraj slavným býval i lid v nem. Však o tomto dosti musím též napsat jak to zde na me. Kdo nepostřílelo, kropodíti, tak jest to pěkné a může býti každý spokojený. Kukuřice jsou pěkné, ovšem poněkud spozdělé obilí na vyšších pozemcích dobře naliluje a je dobrého zrna se na je dost, jen kde jsou luka dru bet výše. Ovoce je zde habadějí brambor též je dost a jsou pěkné veliké, zelí dosud hlávky nemá, ale nepřijde li záhy mráz, bude ho dosti. Dne 29. července na večer snesl se nad severním krajem od západu těžký mrak, nejdříve pan vítr provádělí své dílo a nebylo snad jednoho stohu sena, aby ho nerozházel. To mu však ještě bylo málo, proto také stavby bou ral. Bylo mně švestou v Olivia o Hořejších, že na jedinou domě vichřice udělala za patnáct set škody. Papír se střech lital nad městem a všelijaké hlouposti pro vedl. Včera odpoledne jsme dělali seno na louce, když tu na severní straně zase vystoupil mrak, z toho mraku jsme viděli jakoby se šňůra spustila dolů; byl to cyklon a rozmetl na jedné farmě stavby. Potom jsme dostali lijavec a kroupy jako bohatý hrách, některé větší. Zdravím paní pořadatelku a všecky čtenáře!

Ctěná přítelkyně! Srdečný dík za dopis. Věru, bylo bylo záhodno, by více našich žen bralo podílu v podávání úsudku i v této pro nás smutné době a tak jedna druhou alespoň tím trochu potěšila. Srdečně vás zdraví a těší se na další vaše dopisy — Poř.

* * *

Karolina Havlíčková, Bluff City, Kans., 22. srpna 1917. — Zdravím ctěnou paní pořadatelku a veškeré čtenáře "Pokroku"! Měla bych vlastně požádat za prominutí, že tak dlouho nezasílám předplatné. Však té práce je stále do nekonečna a ač vždy si myslím — dnes vykonám tohle a ještě tohle a zítra jistě napíši dopis: jel však, že ono "zítra" se u mne nezastaví. Protož dnes konečně jsem se rozhodla a pravím si — dnes budu psát a práci nechám na zítřek. Drahé matičky, tak na nás již také došlo, takže nemusí nám naše družky tam v té staré vlasti ani dost málo záviděť. Ovšem my zde máme přece mnohou výhodu oproti nim; nicméně musíme své nože, syny i bratry obětovat. Srdce se mně svírá bolestí a oči jsou stále plné slz, tak že na práci, kterou v takové chvíli vykonávám, přečasto ani nevidím a přece je třeba, bychom byli pevnými — každý jednotlivec, tak jako článek v dlouhatánském řetězu. Co nám tato válka přinese, to se dozvíme až později, kdy již nebude možno nicčeho napravit; protož je nutno, by každý dle možnosti přispěl. Muži budou mít aspoň tu výhodu, že si budou moci vybrat ženu dle své libosti a nemusí brát napořád třeba hloupou, neboť co s tou hloupou zkusí, povím několik případů. — Stalo se, že říkala jsem svému muži, by zatáhl vůz před kurník, že jej musím vyčistit. On ale mne těše odhýval — ráno můžeš na pole, v poledne nebylo kdy a večer bylo již pozdě a tak dni plynuly a já se zlobila. Muž však se neustále ušklíbal. Konečně mi napadlo, počkej, co ti udělám, to se budeš jinak ušklíbat. Běžím do kurníka a myslím sobě všecko to vyházím, aby musel přes to přijíždět, jezto byla cesta při samých dveřích. V duchu se již těším, jak se bude zlobiti a potom zase že já se budu ušklíbat. V tom ale mě napadlo, že nesmí to být; slepice to rozhrabou, vítr rozfouká i do studně, jež nebyla daleko, tak že jak běžela jsem ze lostně do kurníku, tak jsem jí chala smutně zpět. Ale náhoda mi přece přála. V neděli hned po obědě muž odešel a stávalo se často, že i děti odehážely. Pravím tedy k chlapcům, jděte zapřáhnout a zajeďte ke kurníku, musíte jej lines vyčistit a k děvčatům pravím, vy mi pomůžete to vyházet a aby nereptala, hned dodávám, já vám zaplatím; uhlaď sliboval jsem 10 a starší 15 centů. Chlapec praví, co jak ony udělají, vždyť nic nevyhází. Odvětím, to vím, proto nám pomozte, bude to dřív a já vám taky zaplatím. Tak jsme se do toho pustili a hned le to bylo. Když chlapci odjeli na pole, muž přicházel a z dáli již hulioval — ta naše máma je hloupá, já myslil, že jsou tu naši z Kansasu (jeho rodiče, moje zůstávali v Oklahomě), když viděl jsem koně zapřažený stát na dvoře. Běžím domů, co mohu chvátat to více jak malé cesty a zatím mi vozí hnůj. Děti se jen usmívaly a já též, neb tak ošklivá práce byla odbyta. Za delší čas vymyslila jsem jiný kousek. To bylo zase tak: Měli jsme již pro 200 kuřátek; stále jsem nasazovala a stále přibývalo, ale nebylo je kam dát. Ráno odnášela jsem je ke kurníku a večer zase přinášela do stavení. Dokud byla maličká tak to ještě šlo, když ale vyskakovala z nádobek, to bylo velice mrzuté. A tu opět jsem říkala svému muži, kdyby mi opatřil nějakou velikou bednu, že je budu do ní skládat a jakmile budou kuřata větší, odpravím je. Ale muž mne neustále odbýval. Konečně pravím ku chlapci — Lailkin, jdi, zapřáhni, pojedeš do Gilson a koupíš mi tam pěkná a postavíš kurníček. Když chlapec šel vykonat rozkaz, muž praví — zapřahat nebudeš a nikam nepojedeš. Na to pravím, tak nezapřahej, když nemáš a pojď se mnou ke kurníku, kde mu pravím — tuhle stranu utrhneš, postavíš ji tuhle a na místě ní přibiješ latky; bude to lacinější. Změř to a pak si vezmi svoji ponu a jeď se otázat, mnoho-li to bude stát. Moc to nebude, jen dvě strany a střecha a podlaha. Když odejel, muž praví k ostatním dětem — ta hloupá chce stavět kurník a nemá ani péťák. On totiž chudák nevěděl, že já mám poklad; měla jsem 4 dollary, jež mi deceruška přinesla jako první svoji výplatu za 14 dní a pravila, abych jí je uschovala a budu-li potřebovat, abych si je vzala a až obdrží, že zase přinese, tak že se mi ty peníze nyní tak pěkně hodily. Třetí den byl výprodej na jedné farmě a tu se děti tázaly — Tatínku, ty taky pojedeš? Odvětil — Není co dělat, pojedu se tam tedy podívat. Když chlapec měl přichystat potah, tázal se do echo že má zapřáhnout; pravím místo nanče — no, to vím, že do bogu a otočím se k muži s otázkou, budeš něco kupovat? Že prý ne; tak pravím, proč tlouct vůz a trmácet pár koní, když to může zastat jeden. Muž měl radost patrně, že pojede v kočáře, neboť děti obdržely od dědečka a babičky kočár, tak měly nad ním více práva. Jakmile muž odejel, pravila jsem ku chlapci, jdi zapřáhni a jeď pro ta prkna a hezky si pospěš, ať jsi v práci, až táta přijede. A tak se taky stalo, ale než kuřeček dostavěl, přišel studený déšť a tak mi skřehlo hodně kuřátek, a právě ta větší, jichž si vždy sesedlo více do rohu máce, ale když jsem na ně přišla, bylo již po nich. To ovšem nebylo k smíchu, ale na opak. Za to ale vyvedla jsem kousek, jenž byl k smíchu. To bylo tak: Měli jsme hromadu kornoušů tak na zemi a protož zajíci ji okusovali; za jasných večerů muž vycházel a střílel po zajících, každý ale utekl. Jednoho zajíce však holka našla v trávě a ta pravím — počkej, tadyle jej posadíme, abychom jej viděly a nemusely zastavení ven. A oni, až pojedou domů, budou myslet, že je živý a to se zasmějeme. Muž a chlapec byli ve městě a když přijeli, holka praví — koukej, nánunko, šep pořád toho zajíce přeskakuje, ještě všecko pokazí. Bylo tomu tak, ale oni si psa nevšímali a tím méně zajíce. Když přijeli, odpřáhli koně, děti je odvědly a muž vesel do stavení. Vejdu do otevřených dveří a pravím — hleď! A když ke mně přisoupil, sledoval moji ruku a praví: Ahá — zajíc! Na to popadl flintu a běžet a v tom již zavzněly dvě rány za sebou. V zápětí ale muž přiběhl a praví — to je divné, dvě rány jsem do něj dal, ale on se ani nehnul a s velikým chvatem nabíjí znova; v tom ale se nějak ke mně otočil s otázkou: Ty jsi ho tam dala? Přisvědčila jsem, načež on zvesela hubuje — ty jsi hloupá, co ti se nastřílel nadarmo, že když už zajíce najdou lezet, tu jej zase posadí, abych do něj znovu střílel — takovou škodu děláš. Dokud nemohla jsem slzičky proudit, nemohla jsem si to líčit. Konečně pravím — aby's se měl bepečetěť; vís, vědela jsem, že budeš hubovat, ale prach, broky i kapslíčky, vše jsi koupil za vajíčka a až vystřílíš, koupíš zase a vždycky jsem slyšela, že každý spas něco stojí a ten nejmenší krejcar. Tenhle za to nejsi ten, co stojí. Ten se pověsil a pravíš, že jsem nedělala školu? Tys udělal mnohokrát větší škodu a nevyšlo to k smíchu. Víš, co jsem se naplakala, když ta nebožátka zmizela? A když se nemohla hubovat, pravila jsem — jednou jak vlezu, až se tomu hnusu vždy smát, kdykoliv na to vzpomenu! Nuže, čtenářky sezinete, jak je tu žíti s takovou hloupou. Nikdo se tuhle tomu divit nemusí, když muž takovou ženu opustí a vyhledá si sobě rovnou, chytrou, vždyť podobných případů je mnoho. — Psaní mému pěkně, že vše trpělo smíchem. Ovšem pro ty, jenž mlátili obilí s kupek, bylo to ještě dobře, jinak ale vše uzvedlo. Konečně ale přece dost napršelo, tak že se ozimka pěkně zaseje a nemusí být obsaty, že pro sucho nevzejde — jak se též někdy stává. Ctěné redakci zasílám $2.00 za zpomenuté předplatné a pozdrav všech pro ty ubohé.

Ctěná přítelkyně! Přijměte vřelý dík za příspěvek, jakož i za předplatné a dopis. Pokračujte v dopisování. Srdečně vás, a celou vaši rodinu zdraví —

Pořadatelka.